

Сиера Симон

Свещеник

Разказ за любовта

Copyright © 2015 Sierra Simone
All rights reserved.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана, препредавана, излъчвана или съхранявана в база данни под каквато и да е форма, включително графична, електронна или печатна, включително фотокопия, преписи или записи, без предварително писмено съгласие и одобрение от страна на издателя.

Тази книга е художествено произведение. Всички герои, организации и събития в него са продукт на въображението на автора или са използвани в условен смисъл.

СВЕЩЕНИК

СИЕРА СИМОН

© Сиера Симон, автор, 2015
© Милена Ташева, преводач, 2026

Отпечатана в България

За контакту: orders@profilms.bg
www.probook-bg.com

PRO BOOK® е регистрирана марка на PRO FILMS®

ISBN: 978-619-290-050-2

БЕЛЕЖКА ЗА СЪДЪРЖАНИЕТО

Книгата съдържа препратки към системно сексуално насилие и самоубийство.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

През по-голямата част от живота си бях католичка. Вече не съм, но изпитвам най-дълбока привързаност и уважение към католическата църква. Уестън е истински (и очарователен) град, но храмът „Света Маргарет“ и отец Бел са плод на въображението ми и са напълно измислени.

И все пак, романът е за католически свещеник, който се влюбва. В него ще намерите секс, още секс и определено – малко богохулство (от забавния вид).

Предупредени сте.

ПРОЛОГ

Свещеникът трябва да спазва много правила.

Той няма право да се жени. Не бива да изоставя паството си и да предава свещеното доверие, с което енорията го е удостоила.

Тези правила изглеждат очевидни. Припомням си ги, докато завързвам пояса си. Кълна се да ги спазвам, докато навличам казулата* и намествам столата**.

Винаги съм се придържал строго към правилата.

Докато се появи тя.

Казвам се Тайлър Анселм Бел. На двайсет и девет години съм. Имам бакалавърска степен по класическа литература и магистърска – по богословие. В тази енория съм, откакто ме ръкоположиха преди три години, и тук много ми харесва.

Преди няколко месеца наруших обета си за целомъдрие на олтара на собствената ми църква и, Бог да ми е на помощ, бих го сторил отново.

Аз съм свещеник, а това е моята изповед.

* Горна богослужебна одежда без ръкави, използвана от католическите и лутеранските свещеници по време на светата литургия (меса). Тя е символ на любовта, която покрива всички грехове, и се облича върху албата и столата. – Б. пр.

** Литургично одяжание в различни християнски деноминации, символ на свещеническата власт. Представлява гъла лента, обикновено копринена, която се носи около врата, а краищата ѝ висят надолу. – Б. пр.

Не е тайна, че покаянието е най-недолюбваното тайнство*. Имах куп теории за причините: гордост, неудобство, загуба на духовна самостоятелност. Но в момента смятах, че най-убедителното обяснение е тази проклета кабинка.

Намразих я от пръв поглед – старомодна и тромашва, сякаш останала от мрачните времена преди Втория ватикански събор**. Нашата църква в Канзас Сити, където отпращах, имаше цяла стая за изповеди – чиста и светла, обзаведена с вкус, с удобни столове и висок прозорец с изглед към енорийската градина.

Кабинката беше пълна противоположност на онази стая – тясна и официална, изработена от тъмно дърво с излишно натруфена украса. Не страдам от клаустрофобия, но тази кабинка можеше да ме докара дотам. Сключих ръце и благодарих на Бог за успеха на последната ни гарителска кампания. Още десет хиляди долара – и щяхме да превърнем „Света Маргарет“ в Уестън, Мисури в някакво подобие на съвременна

* В католическата църква, покаянието (или изповед) е едно от седемте тайнства, установени от Исус Христос. То е свещен ритуал, чрез който вярващият признава греховете си пред свещеник и получава прошка от Бога. – Б. пр.

** Вселенски събор, проведен между 1962 и 1965 г. във Ватикана. Свикан по инициатива на папа Йоан XXIII с цел освежаване на католическата църква. – Б. пр.

църква. Край на евтината имитация на ламперия във фоайето. А също и на червения мокет – признавам, че идеално прикриваше петната от вино, но съсипваше атмосферата. Щеше да има прозорци, светлина и модерен дух. Изпратиха ме в тази енория заради болезненото ѝ минало... както и моето собствено. За да го превъзмознем, нямаше да е достатъчно просто да освежим сградата, но исках да покажа на енорияшите си, че църквата е способна да се променя. Да расте. Да върви към бъдещето.

– Трябва ли да се покайвам, отче?

Бях се отнесъл. Една от слабостите ми, признавам. Всеки ден се молех да я преодолея (когато се сещах).

– Мисля, че няма нужда – отвърнах. Макар че не виждах почти нищо през декоративната решетка, познах посетителя, още щом влезе в изповедалнята. Роуан Мърфи, учител по математика на средна възраст и запален слушател на полицейските радиочестоти. Той беше единственият ми редовен каещ се, а греховете му варираха от завист (директорът дал щатно място на колегата му) до нечисти помисли (за рецепционистката във фитнеса в Плат Сити). Знаех, че някои духовници още следват старите правила за покаяние, но аз не бях от онези, които ще заръчат „кажи два пъти „Аве Мария“ и ми се обади сутринта“. Греховете на Роуан бяха плод на неговото безпокойство, на застоя в живота му. Колкото и да стиска молитвената броеница, нищо нямаше да се промени, ако не се заеме с корените на проблема.

Убеден съм в това, защото съм го преживял.

Освен това, Роуан наистина ми беше симпатичен. Беше забавен – по хитър, неочакван начин – и беше от

онези хора, които биха поканили стопаджии да преспят на дивана им, а на сутринта биха ги изпратили с раница, пълна с храна, и ново одеяло. Искаше ми се да го видя щастлив и улегнал. Да насочи всичките си чудесни качества към изграждането на по-пълноценен живот.

– Все пак, ще ти възложи малка задача – добавих. – Помисли за живота си. Вратата ти е силна, но ти липсва посока. Освен църквата, какво те вдъхновява? Какво те вдига от леглото сутрин и придава смисъл на ежедневието ти?

Роуан не отговори, но чувах дишането му. Мислеше.

Последна молитва и благословия – и Роуан си тръгна, за да се върне в училището за следобедните часове. А щом неговата обедна почивка беше към края си, значи и моето приемно време за изповеди бе изтекло. Погледнах телефона си, за да се уверя, а после посегнах да бутна вратата, но свалих ръка, когато чух съседната кабинка да се отваря. Някой се настаня вътре, а аз се облегнах назад и прикрих въздишката си. Днес имах свободен следобед – случваше се рядко и го очаквах с нетърпение. Някой освен Роуан не идваше на изповед. Някой. И точно в деня, когато се надявах да се измъкна по-рано, за да се порадвам на хубавото време...

„Съсредоточи се“, наредих си сам.

Някой се прокашля. Жена.

– Аз, тъ-ъ... За пръв път ми е. – Гласът ѝ беше нисък и омаен – като лунна светлина, превърната в звук.

– А. – Усмивнах се. – Новачка.

Тя се засмя леко.

– Да, май е така. Гледала съм го само по филмите. Сега ли е моментът да кажа: „Простете ми, отче, защото съгреших“?

– Почти. Първо се прекръстваме. *В името на Отца и Сина и Светия дух...* – Чух я как повтаря думите след мен. – А сега трябва да ми кажеш колко време е минало от последната ти изповед, която е била...

– Никога – довърши изречението тя.

Гласът ѝ подсказваше, че е на моята възраст, ако не и малко по-млада. Говореше без акцент – с онзи забързан, градски ритъм, а не на ленивия провлачен диалект, който понякога чувах тук, в провинциален Мисури.

– Аз, хм... Видях църквата, докато бях във винарната отсреща. И ми се прииска да... е, има някои неща, които ме тревожат. Никога не съм била особено религиозна, но си помислих, че може би... – Замлъкна за миг, а после рязко си пое дъх. – Това беше глупаво. По-добре да си вървя.

Чух я да става.

– Спри – отсякох и веднага се стреснах от собствения си тон. Никога не давах подобни заповеди. Е, поне вече не.

„Съсредоточи се.“

Тя седна и нервно се заигра с чантата си.

– Не си глупава – уверих я, вече по-мeko. – Това не е договор. Не обещавах да идваш на литургия всяка седмица до края на живота си. В този момент някой може да те изслуша. Аз... Бог... може би дори самата ти. Дошла си тук, защото си търсила точно това, а аз мога да ти го дам. Затова – моля те. Остани.

Тя въздъхна дълбоко.

– Просто... нещата, които ми тежат... Не знам дали изобщо трябва да ги споделям с когото и да било. Камо ли с вас.

– Защото съм мъж ли? Ще ти бъде ли по-лесно първо да поговориш с жена мирянка от църквата?

– Не, не заради това, че сте мъж. – Долових усмивката в гласа ѝ. – Защото сте свещеник.

Реших да налучкам.

– А нещата, които ти тежат, са от плътско естество?

Тя се разсмя – загъхано, мелодично. Внезапно се зачудих как ли изглежда – със светла кожа или загоряла, пищна или стройна, с фини или пълни устни.

Не. Трябваше да се съсредоточа. И то не върху гласа ѝ, който изведнъж ми създаде усещането, че съм повече мъж, отколкото свещеник.

– Плътско – повтори тя. – Това е такъв евфемизъм.

– Може да не навлизаш в подробности, ако ти е неудобно. Не бива да се притесняваш.

– Преградата помага – призна тя. – По-лесно ми е да говоря, без да ви гледам с... ами, расото и всичко останало.

Този път аз се засмях.

– Да знаеш, че не ходим постоянно с раса.

– О. Е, отиде ми представата. Тогава как сте обличен?

– Черна риза с дълъг ръкав и бяла якичка. Нали се сещаш – от онези, които показват по телевизията. И дънки.

– Дънки?

– Толкова ли е смайващо?

Чух как се облезна на стената на изповедалнята.

– Малко. Все едно сте истински човек.

– Само в делнични дни между девет и пет.

– Добре. Радвам се, че не ви прибират в някой фризер от неделя до неделя.

– Опитаха се, но се събираше твърде много влага. – Замълчах за миг. – А ако това ще те успокои, обикновено нося панталони.

– Това вече звучи доста по-свещенически. – Насъпни дълго мълчание. – Ами ако... Случвало ли ви се е да идват хора, които са извършили истински лоши неща?

Внимателно обмислих отговора си.

– В очите на Бог всички сме грешници. Дори аз. Целта не е да ти вменявам вина или да измервам тежестта на греха ти, а да...

– Не ми пробутвайте тия семинаристски глупости – сръза ме тя. – Питам ви сериозно. Направих нещо лошо. Много лошо. И не знам какво следва.

Гласът ѝ пресекна на последната дума. За първи път, откакто бях ръкоположен, ме обзе поривът да мина от другата страна и да прегърна каещия се. Това би било възможно в някоя по-съвременна стая за изповед, а в Древната кабинка на смъртта сигурно би изглеждало стряскащо и неловко.

Но в гласа ѝ... имаше истинска болка, неувереност и объркване. Трябваше да ѝ помогна някак.

– Искам да вярвам, че всичко ще се оправи – промълви тя. – Че ще бъда в мир със себе си.

Сърцето ми се сви. Колко пъти бях шепнал същите думи, взрян в тавана, докато лежах буден в леглото си в енорийския дом*, погълнат от мисли за несбъднатия си живот? „Искам да вярвам, че всичко ще се оправи.“

* Домът, в който живее енорийският свещеник; обикновено се намира до църквата, нейна собственост е и служи като официална резиденция на духовника. – Б. пр.

Всички копнеехме за това, нали? Безмълвният зов на сломените ни души.

Не прибягнах до обичайните утешения и духовни баналности, а отвърнах искрено:

– Не знам дали всичко ще се оправи. Не е сигурно. Може да мислиш, че си стигнала до дъното, а после да вдигнеш поглед и да разбереш, че е станало още по-зле. – Погледнах ръцете си – онези, които свалиха по-голямата ми сестра от вѐжето, след като се беше обесила в гаража на родителите ми. – Възможно е никога да не се събудиш с такава увереност. А онзи миг на покой изобщо да не дойде. Единственото, което ти остава, е да се опиташ да намериш ново равновесие, нова отправна точка. Да откриеш обичта, която ти е останала, и да се държиш за нея с всички сили. И някой ден сивотата ще започне да избледнява. Тогава отново ще откриеш, че имаш живот. И то такъв, който ти носи радост.

Чувах дишането ѝ – дълбоко, на пресекулки, сякаш се бореше със сълзите си.

– Аз... благодаря. Благодаря ви.

Вече беше ясно, че плаче. Чук как вади хартиени кърпички от кутията, оставена в изповедалнята точно с тази цел. През решетката различавах едва доловими движения – тъмна, лъскава коса и бледо петно, което навярно беше лицето ѝ.

Някаква долна и ужасна част от мен още копнееше за изповедта ѝ – но не за да ѝ предложи по-добър съвет и утеха, а за да разбере точно за какви плътски прегрешения се разкайва това момиче. Искях да чуя как шепне всичко това със задъхания си глас, да я прегърна и да пресуша сълзите ѝ с целувки.

Господи, жадувах да я докосна.

Какво ми ставаше, по дяволите? Не бях желал жена така неустово от три години. А дори не бях виждал лицето ѝ. Не знаех името ѝ.

– Трябва да тръгвам – промълви тя. – Благодаря ви за думите. Бяха... смуцаващо точни. Благодаря.

– Почакай... – започнах, но вратата на кабинката се отвори и тя изчезна.

Загадъчната грешница не ми излизаше от ума цял ден. Мислех за нея, докато подготвих проповедта си за неделната литургия, по време на дискусиите в библейската група* за мъже и посред вечерните си молитви. Припомнях си тъмната коса, която бях зърнал, гърления ѝ глас. В нея имаше нещо... но какво? Не бях умрял, когато надянах расото – още си бях мъж. И много си падах по чукането, преди да бъда призван.

Разбира се, още забелязвах жените, но се бях научил майсторски да отклонявам мислите си от плътското. През последните години целомъдрието се бе превърнало в доста оспорван канон сред духовенството, но аз все пак го спазвах ревностно. Най-вече заради случилото се със сестра ми. И заради онова, което бе сполетяло тази енория, преди да гойда.

Непременно трябваше да бъда съвършен пример за въздържание. Свещеник, който вдъхва доверие. А това изискваше изключителна предпазливост – и пред хората, и насаме – във всичко, свързано със сексуалността.

* Събиране на вярващи, които четат и обсъждат Библията заедно, често в неформална обстановка; понякога се провежда с терапевтични цели. – Б. пр.

Затова твърдо и съзнателно потисках спомена за гласа ѝ и продължих да си върша работата, макар че презгавият ѝ смях неизменно отекуваше в ушите ми. Само че добавих няколко допълнителни молитви за тази жена, с мисълта за думите ѝ. „Искам да вярвам, че всичко ще се оправи.“

Надявах се, където и да се намира, Бог да е до нея и да ѝ дава утеха – както неведнъж бе утешавал и мен.

Заспах, стиснал в юмрук броеницата, сякаш тя беше амулет, който да прогонва нежеланите мисли.

В малката ми, застаряваща енория обикновено имаше по едно-две погребения на месец, четири-пет сватби годишно, литургия почти всеки ден, а в неделя – няколко пъти. Три дни в седмицата водех библейски занятия, един път помагах на младежката група, а всеки ден, освен в четвъртък, имах приемни часове за енорияши. Сутрин тичах по няколко километра и се насилвах да прочета петдесет страници от нещо, което няма никаква връзка с църквата и с религията.

А, да – освен това висях доста във форума за сериала „Живите мъртви“ в *Reddit**. Твърде много. Снощи стоях до два часа и спорих с някакъв загубеняк дали може да се убие зомби с гръбначния стълб на друго зомби.

Кое то е невъзможно, разбира се, като се има предвид колко бързо се разлага костната тъкан на бродниците.

* Онлайн форум и социална мрежа, където потребителите споделят новини, истории и коментари в тематични общности. – Б. пр.

Мисълта ми е, че за духовник в заспало градче някъде в Средния запад бях доста зает. Нищо чудно, че се изненадах, когато следващата седмица жената пак се появи в изповедалнята ми.

Тъкмо бях изпратил Роуан и вече се канех да си тръгна, когато чух как другата врата се отвори и някой се вмъкна в кабинката. Реших, че може би пак е Роуан – неведнъж се бе връщал, защото се е сетил за поредния незначителен грях, който е забравил да спомене.

Но не беше той. Чух онзи дрезгав, многозначителен глас, който бе вдъхновил допълнителните ми молитви.

– Пак съм аз – обади се жената с нервен смях. – Ъ-ъ... не-католичката.

– Помня те.

Гласът ми прозвуча неочаквано плътно и рязко. Отдавна не бях говорил с такъв тон на жена.

– О – възкликна тя. Стори ми се малко учудена, сякаш всъщност не бе очаквала, че ще си я спомням. – Това е добре... май.

Тя се размърда леко и зърнах през решетката загатнатите ѝ очертания – тъмна коса, бяла кожа, проблясък на червено червило.

И аз несъзнателно се раздвижих. Тялото ми внезапно усети всичко: панталоните, ушити по поръчка (подарък от братята ми бизнесмени), твърдото дърво на пейката, якичката, която изведнъж ми се стори твърде тясна.

– Вие сте отец Бел, нали?

– Да.

– Видях снимката ви в сайта. Реших, че може да ми е по-лесно, ако знам името ви и как изглеждате. За

да се чувствам, сякаш говоря с истински човек, а не със стена.

– И помага ли?

Тя се поколеба.

– Всъщност, не.

Не навлезе в подробности, а аз не настоявах – най-вече, защото се мъчех да озвоня рояка нелепи желания, които напиха в мен.

„Не, няма да я питаш как се казва.

Недей да отваряш вратата, за да видиш как изглежда.

Не бива да искаш да ти говори само за плътските си прегрешения.“

Постарах се да насоча мислите си към същественото – изповедта – и попитах:

– Готова ли си да започнем?

„Придържай се към сценария, Тайлър.“

– Да – прошепна тя. – Да, готова съм.